

ΧΡΙΣΤΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ-ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ε. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ
Καθηγητών της Βαρβαρείου Προτύπου Σχολής

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α΄ ΤΑΞΙΝ

Τῶν γυμνασίων καὶ ἡμιγυμνασίων

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἀντίτυπα 3000

Ἀριθ. ἀδείας κυκλοφορίας	48.088
Τιμὴ ἄνευ βιβλιοσήμου	10-8-34 Δρχ. 6.35
Ἀξία Βιβλιοσήμου	» 2.55
Πρόσθετος φόρος Ἀναγκαστ. Δανείου	» 80
Συνολικὴ τιμὴ Δρχ.	9.70

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ — Ὀδὸς Σταδίου — 52

1934

1934 ΛΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ — ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ε. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ
ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

Επιγραφή Κωνσταντίνου

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΚΛΟΓΑΙ

Πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Α΄ τάξεως τῶν γυμνασίων
καὶ τῶν ἡμιγυμνασίων καὶ τῆς τῶν ἀντιστοιχῶν σχολῶν
τῆς Μέσης Παιδείσεως

Ἀριθ. ἐγκρ. ἀποφάσεως	{	44429/15238
		12-8-32

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ
ΑΘΗΝΑΙ — ΣΤΑΔΙΟΥ 52
1934

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὰς ὑπογραφὰς τῶν συγγρα-
φέων ἢ τοῦ ἐτέρον αὐτῶν.

Παρονασάκης

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΕΙΣΑΓΩΓΗ – ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΜΕΛΟΣ Α
ΚΟΛΛΗΤΑ - ΠΤΥΧΑΙΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

1. Βίος τοῦ Λουκιανοῦ.

Ὁ Λουκιανὸς ἐγεννήθη εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς συριακῆς χώρας Κοιμμηγηνῆς περὶ τὸ 126 μ. Χ. Οἱ γονεῖς του δὲν ἦσαν εὐποροὶ καὶ διὰ τοῦτο, ὅπως διηγεῖται ὁ ἴδιος εἰς τὸ Ἐνύπνιον του, ἀφοῦ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα, ἔλαβον ἐν οἰκογενειακῇ συμβουλίῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀφήσουν τὴν παιδείαν, ἣ ὁποία ἀπῆται χρόνον καὶ χρήματα, καὶ νὰ τὸν διδάξουν τὴν ἔρμογλυφικὴν τέχνην. Τὸν παρέδωκαν λοιπὸν πρὸς τοῦτο εἰς τὸν ἐκ μητρὸς θεῖόν του, ἀριστον ἔρμογλύφον. Ἀλλ' ἐπειδὴ συνέβη εἰς τὸν μαθητευόμενον Λουκιανὸν τὸ ἀτύχημα εὐθὺς τὴν πρώτην ἡμέραν νὰ θραύσῃ μίαν πλάκα καὶ ἔλαβεν ἕνεκα τούτου πικρὰν πείραν τῆς βράβδου τοῦ θεοῦ καὶ διδασκάλου του, ἐγκατέλειπε τὴν τέχνην καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν παιδείαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο μεγάλην κλίσιν. Ἀφοῦ δὲ ἔμαθε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν, ἐπεδόθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ κατώτατον εἶδος αὐτῆς, τὸ δικανικόν, γενόμενος συνήγορος εἰς δίκας ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἐνωρὶς ὁμοῦς ἀφήκε τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ῥητορικῆς καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐπιδεικτικὸν καὶ σοφιστικόν, ἐκ τοῦ ὁποίου προσεδόκων φήμην καὶ κέρδη οἱ ἀσκούντες αὐτὸ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους.

Ἐπαιδεύθη δὲ ἐν Ἰωνίᾳ, πιθανῶς τῇ Σμύρνῃ, παρὰ τῇ ῥή-

τορι Πολέμωνι. Ἐπειτα περιήλθε πολλοὺς τόπους, Μ. Ἀσίαν, Ἑλλάδα, Μακεδονίαν, Ἰταλίαν καὶ Γαλατίαν, ἐπιδεικνύων τὴν ῥητορικὴν τοῦ τέχνην εἰς πανηγύρεις, ὡς ἐπανειλημμένως ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον διέμεινεν ὡς δικηγόρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν πόλιν τῆς διανοίας καὶ λεπτοῦς παιδεύσεως. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ῥωμαίου αὐτοκράτορος Σεβήρου ἔλαβε δοθεῖσαν αὐτῷ θέσιν εἰς τὰ δικαστήρια τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπου καὶ ἀπέθανε περὶ τὸ 180 μ. Χ.

2. Συγγράμματα τοῦ Λουκιανοῦ.

ὑπό τὸ ὄνομα τοῦ Λουκιανοῦ φέρονται 82 βιβλία, τὰ πλεῖστα ἐν διαλογικῇ μορφῇ. ἔχων οὗτος πλουσίαν φαντασίαν καὶ πνεῦμα σκωπτικὸν ἔγραψε συγγράμματα ποικίλου περιεχομένου. εἰς αὐτὰ διακρίνεται εἰς ὡραίαν Ἀττικὴν διάλεκτον χάρις, εὐφυΐα, ἀστεϊότης καὶ ζωηρὰ φαντασία· πᾶν ὅ,τι εἶχε τότε γελοῖον ἢ θρησκεία, ἢ φιλοσοφία, ἢ κοινωνία καὶ καθόλου ὁ ἀνθρώπινος βίος τὸ σατιρίζει εὐφυσέστατα. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι σκώπτει καὶ χλευάζει οὐχὶ ἀπλῶς, ἵνα κινήσῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς γέλωτα, ἀλλὰ καὶ ἵνα βελτιώσῃ καὶ φωτίσῃ τὸν αἰῶνά του.

εἶναι ἀντίπαλος πάσης φιλοσοφίας ἀνηκούσης εἰς σχολὴν καὶ πρὸ πάντων τῶν Κυνικῶν, τοὺς ὁποίους σκώπτει μετὰ δριμύτητος.

3. Νεκρικοὶ διάλογοι.

εἰς τούτους ὁ Λουκιανὸς σατιρίζει καὶ διασύρει τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας τῶν ἀνθρώπων μὲ χαριεντισμοὺς φαιδροὺς ἢ σκώμματα πειρακτικά.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ

1. ΔΙΟΓ. ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαι σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς, — σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, ἀναβιῶναι αὐριον — ἦν που ἴδῃς Μένιπρον τὸν κύνα, — εὗροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον ἢ ἐν Λυκείῳ τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα — εἰπεῖν πρὸς αὐτόν, ὅτι σοί, ὦ Μένιπτε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἦκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον/ἔκει μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοὶ ἔτι ὁ γέλωσ ἦν καὶ πολὺ τὸ „ τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; “ ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρῃς τοὺς πλουσίους καὶ σατράπας καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνῃς οἰμογῆς διαγνωσκομένους, καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι μεμνημένοι τῶν ἄνω. χαῖτα λέγε αὐτῷ, καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἦκειν θέρμων τε

πολλῶν καὶ εἴ που εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δεῖπνον κείμενον ἢ ὄρν ἐκ καθαροῦ ἢ τι τοιοῦτον.

2. ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὧ Διόγετες. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν.

ΔΙΟΓ. Γέρων, φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον καὶ ταῖς ἐπιπτωχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον, γελᾷ δ' αἰεὶ καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὔρειν ἀπὸ γε τούτων.

3. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δ', ὧ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὧ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοῦ τόκου καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἦκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἄλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς τε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ καὶ Λαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστὶν ἢ νεῦρα εὐτονα ἢ ὄμοι καρτεροί, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

4. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὧ Λάκων, — πολλοὶ δ' εἰσὶ καὶ ἀγθόμενοι τῷ πράγματι καὶ οἰκτίροντες τὴν ἀπορίαν — λέγε μήτε δακρῦειν μήτε οἰμῶζειν διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν, καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν· καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε. ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ σὺ δέ, οἷς προεῖπον, ἀπένεγκον παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

2.

ΠΛΟΥΤΩΝ ἢ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τούτονι τὸν κύνα παροικοῦντα ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰστησον ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν ἐς ἕτερον τόπον.

ΠΛΟΥΤ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνευκρος ὢν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν ἐκεῖνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὕτοσι τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλλος δὲ τῆς πολλῆς τροφῆς, ἐγὼ δὲ Κροῖσος τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ καὶ ἐξονειδίζει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμογὰς, καὶ ὅλως λυπηρὸς ἐστί.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝΙΠ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται καὶ περιέχονται τῶν ἄνω· χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρέη λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερόμενοι.

ΜΕΝΙΠ. Καὶ σὺ μοραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθέλομι στασιά-
ζειν ὑμᾶς.

ΜΕΝΙΠ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατὰ-
δων καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

ΜΕΝΙΠ. Οὐκ, ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποι-
εῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες καὶ ἐλευθέρους ἀνδρά-
σιν ἐντροφῶντες καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνη-
μονεύοντες· τοιγαροῦν οἰμώξεσθε πάντων ἐκείνων ἀφη-
ρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΑ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

ΣΑΡΑ. Ὅσης δὲ ἐγὼ τρυφῆς.

ΜΕΝΙΠ. Εὖ γε, οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς,
ἐγὼ δὲ τὸ «γνώθι σαυτὸν» πολλάκις συνείρων ἐπάσο-
μαι ὑμῖν· πρόποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπα-
δόμενον.

3.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ

1. ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγη-

ρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες πεντακισμῦριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ᾧ Ἐριμῆ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἰ δὲ οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω, τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ Καρῖνον τὸν νέον καὶ Δάμωνα καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιότατον· τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μαρώτατος, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὁμῶς θεραπεύουσιν ἐν γε τῷ φανερωῷ, καὶ νοσοῦντος ἂ μὲν βουλευόνται πᾶσι πρόδηλα, θύσειν δὲ ὁμῶς ὑπισχνοῦνται, ἦν ῥαῖσῃ, καὶ ὅλως ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος, οἱ δὲ προαλίψωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

2. ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κάκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει, καὶ ὅλως αἰεὶ θανόντι ἔοικῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων· οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται ζῶην μακαρίαν πρὸς ἑαυτοῦς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ Ἰόλεως ἀνηβησάτω, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες ἠκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ᾧ Πλούτων· μετελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπτὰ δέ, οἶμαι, εἰσί.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα, ὁ δὲ παραλέμψει ἕκαστον ἀντὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

4.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ

1. ΤΕΡΨ. Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενηκόντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι ;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῆ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων, σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον ἀπελθεῖν τοῦ βίου παραχωρήσαντα τοῖς νέοις ;

ΠΛΟΥΤ. Καινά, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν.

2. ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτης αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως· ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πὼς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον καὶ μετὰ τοῦτον ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν, ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργερων ὀδόντιας τρεῖς ἔτι λοιπούς ἔχοντα, μόγισ ὀρῶντα, οἰκέταις τέτταρσιν ἐπικεκυφότα, κορούζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεσιτὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων

καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους καὶ ἔρρω-
μενεστάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτο γέ· ἢ
τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται
τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθε-
ράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, ἢ ἄμαξα τὸν βοῦν
πολλάκις ἐκκέρει.

3. ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνε-
τώτερα γίνεται ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί πα-
θόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν
γερόντων ἐσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλω-
τα ὀφλισκάνετε πρὸ ἐκείνων κατορυτιόμενοι, καὶ τὸ
πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γίνεται· ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς
ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχεσθε, τοσοῦτῳ ἅπασιν ἡδὺ προ-
αποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν.

4. ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα φῆς· ἐμοῦ γοῦν Θούκρι-
τος πόσα κατέφαγεν αἰεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν καὶ ὁπότε
ἐσίομι ὑποστένων καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὄφου νεο-
τὸς ἀτελής, ὑποκρῶζων, ὥστ' ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἴο-
μενος ἐπιβῆσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ ἔπεμπόν τε πολλά,
καὶ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην ἀριθμῶν ἕκα-
στα καὶ διαπτάτων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθα-
νεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία καὶ φροντίδες· ὁ δὲ
τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν ἐφειστήκει θαπτομένῳ
πρώην ἐπιγελῶν.

5. ΠΛΟΥΤ. Εὖ γε, ὦ Θούκριτε, ζῆς ἐπὶ μήχι-
στον πλουτῶν ἅμα καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν,
μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψας πάντας
τοὺς κόλακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἡδιστον
ἦδη, εἰ καὶ Χαροιάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ καὶ

Μέλανθος καὶ ὄλω; ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
ταῖς αὐταῖς φρο τίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα ζώης ἐπὶ μήριστον, ὦ Θεού-
κριτε.

5.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ

1. ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες;
ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὦν Δεινίου πλέον τοῦ ἰκα-
νοῦ ἐμφαγὼν ἀπεπνίγην, οἴσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνή-
σκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντε· τὸ δὲ ἐμὸν παρά-
δοξόν τι ἐγένετο· οἴσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον
τὸν γέροντα;

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ
ἤδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμε-
νον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήρι-
στον ἐπεγίνετο καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπί-
τομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κληρὸν ἐξεῦρον· πριάμενος
γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα
ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν,—πίνει δὲ ἐπεικῶς ζωρό-
τερον—ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ καὶ
ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσειεν, ἐλεύθερον ἐπω-
μοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.

ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον εἶναι ἔοικας.

2. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἦκομεν, δύο δὴ ὁ μαιραλίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δὲ ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως ἐμοί μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὴν ἀφάρμακτον κύλικα ἔδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντε; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν.

ZHN. Ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα συνείς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται.

ZHN. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι· ἦκε γάρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον.

6.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ

1. ΧΑΡ. Ἀκούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι καὶ διαρρεῖ τὰ πολλά, καί, ἦν τραπῆ ἐπὶ θάτερα, οἰχίσεται περιτραπέν, ὑμεῖς δὲ ἅμα τοσοῦτοι ἦκατε πολλά

ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέ-
δια μὴ ὕστερον μετανοήσητε, καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν
οὐκ ἐπίστασθε.

ΕΡΜ. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

ΧΑΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω· γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ τὰ
περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας· μό-
λις γὰρ ἂν καὶ οὕτως δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δέ
ᾧ Ἐρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι
αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ καὶ τὰ ἐπιπλά, ὥσπερ ἔφην,
ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀπαβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε
αὐτοὺς καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν.—Οὔτοσι
τίς ὁ πρῶτος ἐστὶ;

ΜΕΝ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ᾧ
Ἐρμῆ, καὶ τὸ βᾶκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων, τὸν
τρίβωνα δὲ οὐδὲ ἐκόμισα εὖ ποιῶν.

ΕΡΜ. Ἐμβαίνει, ᾧ Μένιππε, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν
προεδρίαν παρὰ τὸν κυβερνήτην ἔχε ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς
ἐπισκοπῆς ἅπαντας. 4. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὔτοσι καὶ τὸ
διάδημα ὁ βλοσυρὸς τίς ὢν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος Γελῶν τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ᾧ Λάμπιχε, τσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ᾧ Ἐρμῆ, γυμνὸν ἦκειν τύ-
ραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα·
ᾧστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ᾧ Λάμπιχε, καὶ
τὴν ὑπεροψίαν· βαρῆσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπесόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν
καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαι με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρας, ἀληθῶς εἰμι καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

6. ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι· ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι καὶ τὴν τρυφήν μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα, κατάλιπε δὲ καὶ γένος καὶ δόξαν καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξε καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδέ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7. ΕΡΜ. Βαβαῖ. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα. ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ὑπὲρ γῆς τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη καὶ οὐδὲν ὄπλων δεήσει. 8. ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὄφρυς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πῶγωνα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον· ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ σκεπόμενα.

ΕΡΜ. Ἀπόθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον, εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσῃν

δὲ ἀμαθίαν καὶ ἔριν καὶ κενοδοξίαν καὶ ἐρωτήσεις ἀπό-
ρους καὶ λόγους ἀκανθώδεις καὶ ἐννοίας πολυπλόκους,
ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν καὶ λήρον οὐκ ὀλί-
γον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν, νῆ Δία καὶ χρυσίον γε
τουτὶ καὶ ἠδυπάθειαν δὲ καὶ ἀναισχυντίαν καὶ ὀργὴν
καὶ τρυφήν καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα
περικρούπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου καὶ τὸν
τῦφον καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων· ὡς, εἴ
γε ταῦτα πάντα ἔχων ἐμβαίης, ποῖα πεντηκόντορος δέ-
ξαιτο ἄν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπεὶ περ οὕτω κε-
λεύεις.

9. ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω,
ὃ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα καὶ λάσιον, ὡς ὄρας· πέντε
μναῖ τριγῶν εἰσι τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὐ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀπολείπων ἔσται;

ΕΡΜ. Μένιππος οὐτίσιν λαβῶν πέλεκυν τῶν ναυπη-
γικῶν ἀποκόψει αὐτὸν ἐπικόπῃ τῇ ἀποβάθρῃ χρη-
σάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὃ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρόιά μοι ἀνάδος·
γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἰκανός... εὐ γε. ἀνθρωπινότερος
νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος σαυτοῦ τὴν κινάβραν.

ΜΕΝ. Βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδα ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο;
καὶ δακρυεῖς, ὃ καθαῖμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾶς;
ἔμβηθι δ' οὔν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὃ Μένιππε;

MEN. Κολακειάν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ χρησιμεύσαν αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σύ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν καὶ παρρησίαν καὶ τὸ ἄλυπον καὶ τὸ γενναῖον καὶ τὸν γέλωτα· μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς.

ERM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα· κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. 10. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν καὶ ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμοὺς καὶ τὰ ἄλλα βάρη τῶν λόγων.

RHT. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ERM. Εὖ ἔχει· ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω, πέτασον τὸ ἰστίον, εὐθύνη, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὐπλοῶμεν. 11. τί οἰμῶζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ ὁ ἀρτίως τὸν πῶγωνα δεδηωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾧμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτὸν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

MEN. Πῶς, ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον καλέσαντος μηδενός; 12. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων οὐ κραυγὴ τις ἀκούεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων;

ERM. Naί, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνός γε χωρίου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδιά νεογνὰ ὄντα ὁμοίως κάκεινα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι

τούτω. καὶ νῆ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ κοκύνουσα
ἐξάργχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σὲ δέ,
ὦ Μένιπτε, οὐδεὶς δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι
μόνος.

13. ΜΕΝ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ'
ὀλίγον ὠρουμένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοὶ καὶ τῶν κοράκων
τυπτομένων τοῖς περοῖς, ὁπότεν συνελθόντες θά-
πτωσί με.

ΕΡΜ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιπτε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον
εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες, ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλ-
λους μετελευσόμεθα.

ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προϊόμεν δὲ καὶ ἡμεῖς.
τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει, καὶ
τὰς καταδικὰς φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς καὶ λίθους
καὶ γῦπας· δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος ἀκριβῶς.

7.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

1. ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διό-
γενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς
πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος
καὶ αὐτὸς ὢν; ὅς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν,
ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης;

ΚΡΑΤ. Ἐθεράπευον ἀλλήλους τοῦ κλήρου ἔνεκα

ἐκάτερος ἠλικιωῖται ὄντες, καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἄριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἄριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγράπτο, οἱ δ' ἐθεράπευον ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ· καὶ οἱ μάντις, οἱ τε ἀπὸ τῶν ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον οἱ τε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὡς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς ἄρτι μὲν Ἄριστέα παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ, καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπ' ἐκείνον, νῦν δ' ἐπὶ τοῦτον ἔρρεπε.

2. ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἄμφω τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας, οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιήλθον ἄμφω συγγενεῖς ὄντας οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα· διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι ἀνετρόπησαν.

3. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δέ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε ἐγὼ ποτε ἠϋξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ—εἶχε δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος—οὔτε, οἶμαι, σὺ ὁ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα καὶ τὸν πύθον καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενης· ἃ γὰρ ἐχοῖν, σὺ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι καὶ τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρὰ Ἀντισθένου καὶ σοί ἔτι πλείω καταλιπών.

4. ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλων τῶν τοιούτων κτημάτων καὶ οὐδεις ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἔς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα ἄν δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διερρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαπρὰ τῶν βαλλαντίων· ὥστε, εἴ ποτε καὶ ἐμβάλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν ἢ παρρησίαν ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου, οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐται παρθένοι εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι· τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον, οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι κομίζοντες καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

8.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ

1. ΜΕΝ. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἔστώς;

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιπτε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψου.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ;

TAN. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρύσσομαι καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρῦνεν οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μοι.

MEN. Τεράσιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί δαὶ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθαιπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο, σὺ δέ, ἢ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῶς ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἢ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν.

2. MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτως πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῆς κολάζεσθαι τῷ δίψει. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποιοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὀρῶ γὰρ ἄλλον ἄδην μετὰ τοῦτον ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις· καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποιοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις τούναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυπτῶντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιπτε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάν-

τες, ὡσπερ σύ, ἐκ καταδίκης διψῶσι τοῦ ὕδατος αὐτοῦς οὐχ ὑπομένοντος.

9.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ

1. ΜΕΝ. Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν ἢ αἱ καλαί, Ἐρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλήν κατ' ἐκεῖνο ἀπόβλεπον, ἐπὶ τὰ δεξιά, ἔνθα ὁ Ἰάκινθος τέ ἐστι καὶ Νάρκισσος καὶ Νιρεὺς καὶ Ἀχιλλεὺς καὶ Τυρῶ καὶ Ἐλένη καὶ Λήδα καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα πάντα κάλλη.

ΜΕΝ. Ὅστᾱ μόνα ὀρῶ καὶ κρανία τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾱ, ὧν σὺ ἕοικας καταφρονεῖν.

ΜΕΝ. Ὅμως τὴν Ἐλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε.

ΕΡΜ. Τουτὶ τὸ κρανίον ἢ Ἐλένη ἐστίν.

2. ΜΕΝ. Εἶτα διὰ τοῦτο αἱ χίλια νῆες ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλληγές τε καὶ βάρβαροι καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυμναῖκα· ἔφησ γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι

τοῖηδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέποι ἀποβεβλη-

κότα τὴν βαφήν, ἄμορφα δῆλον ὅτι αὐτῷ δόξει, ὅτε μέντοι ἀνθεὶ καὶ ἔχει τὴν χροάν, κάλλιστά ἐστιν.

MEN. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου καὶ ῥαδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι. ὥστε σὺ μὲν ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν, ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

10.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ

1. MEN. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακέ, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ἄδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα· ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὕτοσι μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν οἷσθα, καὶ τὸν πορϋμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἐόρακας ἐσιών.

MEN. Οἶδα ταῦτα καὶ σέ, ὅτι πύλωρεῖς, καὶ τὸν βασιλέα εἶδον καὶ τὰς Ἑρινῦς· τοὺς δὲ ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον καὶ μάλιστα τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δὲ Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἴδομενεὺς πλησίον, οὗτος δὲ Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας καὶ Διομήδης καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

MEN. Βαβαῖ, ὦ Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ῥαψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις

πάντα καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα.
οὗτος δέ, ᾧ Αἰακέ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν· οὗτος δὲ Κροῖσος, ὁ δ' ὑπὲρ
αὐτὸν Σαρδανάπαλλος, ὁ δ' ὑπὲρ τούτους Μίδας, ἐκεῖ-
νος δὲ Ξέρξης.

ΜΕΝ. Εἶτα σέ, ᾧ κάθαρχμα, ἢ Ἑλλὰς ἐφριπτε ζευ-
γνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν
ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι. τὸν Σαρδανά-
παλλον δέ, ᾧ Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαθρύπτεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρα-
νίον γυναικεῖον ὄν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ προσπτύσομαί γε πάντως ἀν-
δρογύνῳ γε ὄντι.

3. ΑΙΑΚ. Βούλει σοί ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς;

ΜΕΝ. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

ΜΕΝ. Χαῖρε, ᾧ Εὐφορβε ἢ Ἀπολλων ἢ ὅ τι ἂν
ἐθέλης.

ΠΥΘ. Νῆ Δία καὶ σύ γε, ᾧ Μένιπτε.

ΜΕΝ. Οὐκέτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ τί σοι ἐδώδιμον
ἢ πῆρα ἔχει.

ΜΕΝ. Κυάμους, ᾧγαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δός μόνον· ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμα-
θον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκίων
ἐνθάδε.

4. ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου καὶ Θα-
λῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς Πιπτακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ
δὲ πάντες εἰσίν, ὡς ὀρθῶς.

ΜΕΝ. Ἄλυποι, ᾧ Αἰακέ, οὗτοι μόνοι καὶ φαιδροὶ
τῶν ἄλλων· ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρουφίας ἄρ-
τος, ὁ τὰς φλυκταίνας ἐξηνηθηκώς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρῶν.

ΜΕΝ. Ὡ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθῶν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε.

ΜΕΝ. Οὐ μά Δί', ἀλλὰ κενοδοξία καὶ τῦφος καὶ πολλὴ κόρυζα, ταυτιά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα· πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰακέ, ποῦ ποτε ἄρα ἐστίν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά.

ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτόν, εἴ που ἐνθάδε ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρᾳς τὸν φαλακρόν;

ΜΕΝ. Ἄπαντες φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἄν εἶη τοῦτο τὸ γνῶρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

ΜΕΝ. Καὶ τοῦτο ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἄπαντες.

ἦ. ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς ἐόρακα.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ ἐόρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἄριστιππος καὶ Πλάτων αὐτός, ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου, ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραλεύειν ἐκμαθῶν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τά γε

τοιαῦτα πάντες γοῦν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεννησθαι καὶ πάντα ἐγνωκέναι καὶ ταῦτα—δεῖ γάρ, οἶμαι, τάληθῆ λέγειν—οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς, οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ᾗοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. ΜΕΝ. Τίνες δέ εἰσιν οὗτοι οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὃ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου.

ΜΕΝ. Εὖ γε, ὃ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην καὶ οὐκ ὀλιγορεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἦδιον πρᾶττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

ΜΕΝ. Μὰ Δί', ἐπεὶ παρὰ τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Σαρδανάπαλλον ἄπειμι πλησίον οἰκίσεων αὐτῶν· ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν. τὰ λοιπὰ δ' ἐσαυθις ὄψει, ὃ Μένιππε.

ΜΕΝ. Ἄπιθι· καὶ ταυὶ γὰρ ἰκανά, ὃ Αἰακέ.

11.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. ΧΑΡ. Ἄπόδος, ὃ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα.

ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὃ Χάρων, ἦδιον.

ΧΑΡ. Ἄπόδος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

XAP. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα, ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω.

XAP. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὃ μισρέ, ἦν μὴ ἀποδώς.

MEN. Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. γ

✕ XAP. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν;

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδώτω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2. EPM. Νῆ Δί' ὠνάμην γε, εἰ μέλλω καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν.

XAP. Οὐκ ἀποστήσομαι σου.

MEN. Τούτου γε ἔνεκα καὶ νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὃ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

XAP. Σὺ δ' οὐκ ἦδεις ὡς κομίζεσθαι δέον;

MEN. Ἦδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; χ

XAP. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκένα;

1. MEN. Οὐ προῖκα, ὃ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦντλήσα καὶ τῆς κόπης συνεπελαβόμην καὶ οὐκ ἔκλαον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAP. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3. MEN. Οὐκοῦν ἄπαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον.

XAP. Χάριεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAP. Δεῖξον, τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. λ

MEN. Θέρομους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον

XAP. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκώπτων καὶ μόνος ἄδων οἰμωζόντων ἐκείνων.

ERM. Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὄντινα ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

XAP. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ—

MEN. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δις δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

12.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ

1. ΔΙΟΓ. ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμενην καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἠλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησχημένον ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ

καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὗροι τις ἂν ῥαδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2. ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὃ καλὸν Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐκείνη ἔτι σοι οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν· εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνας ἔνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖη ἂν τοῦ ἑμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω καὶ γυμνά, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα· ὁ δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι· σὺ δέ, ὃ βέλτιστε, οὐχ ὀρῶ, ὅ τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

3. ΜΑΥΣ. Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα καὶ ἰσότημος ἔσται Μαύσωλος καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὃ γενναιότατε, οὐ γάρ· Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔετο, Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ· καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἔρει ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς κατεσκευασμένον, ὁ Διογένης δὲ τοῦ μὲν σώματος, εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν ἄνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

13.

ΝΙΡΕΩΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. ΝΙΡ. Ἴδου δὴ, Μένιππος οὔτοσί δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἶπέ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;

ΜΕΝ. Τίνες δὲ καὶ ἔστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι.

ΝΙΡ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης.

ΜΕΝ. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτο ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι καὶ οὐδὲν τηλικούτων διαφέρεις ἤλικον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν ἀπάντων εὐμορφότερον προσειπών, ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψεδνὸς οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὄρα δὲ σύ, ὦ Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφότερον ἦγῃ.

ΝΙΡ. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,
ὅς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

2. ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὁστᾶ ὁμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυπιον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ καὶ οὐκ ἀνδρωῶδες ἔχεις.

ΝΙΡ. Καὶ μὴν ἐροῦ Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὅποτε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

ΜΕΝ. Ὅνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ βλέπω ἅ καὶ νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

Χ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ - Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ
ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ *Νεκρικοί Διάλογοι, ἔκδοσις γ'*

3

ΝΙΡ. Οὐκ οὖν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιπτε :

ΜΕΝ. Οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου καὶ ὁμοιοὶ ἅπαντες.

ΘΕΡΣ. Ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

14.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ

1. ΜΕΝ. ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτα ἤκουσας, ὦ Μένιπτε, καὶ τέθηκα, ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

ΜΕΝ. Τίς δαί σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνητον ὄντα· οὐκ ἦν ἔτι ἠδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

ΜΕΝ. Οὐχ ἠδὺ ἦν ζῶντα ὄραν τὸ φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιπτε· τὸ γὰρ ἠδὺ ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἠγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ἔζων αἰεὶ καὶ ἀπέλαυον τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἰ ὄραι δὲ αἰ αὐταὶ καὶ τὰ γινόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρω· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν· οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μὴ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

ΜΕΝ. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων. τὰ ἐν ἄδου δὲ πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἦκεις;

2. ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὴ καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι ἢ καὶ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὔτε διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῆ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῆς;

MEN. Ὅτι, εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταῦτόν ἐγένετό σοι προσκορές, καὶ τάνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν σε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ, οἶμαι, ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ, οἶμαι, φασί, συνειτὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφώρητον οἶεσθαι.

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ

1. Πολυδεύκης καὶ **Κάστωρ**· συνήθως λεγόμενοι Διόσκουροι (=τέκνα Διός). Εἰς τούτους ὁ Ζεὺς ἔδωκεν ἀθανασίαν καὶ ἐπέτρεψε νὰ μένουν ἐναλλὰξ ἀνὰ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἄδην καὶ τὸν Ὀλυμπον.—**ἐντέλλομαι**=παραγγέλλω.—**ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης** (ἐνν. ἐκ τοῦ ἄδου εἰς τὴν γῆν)=εὐθὺς ὡς (μόλις) ἀνέλθης (ἐκ τοῦ ἄδου εἰς τὴν γῆν).—**σὸν γὰρ ἔστιν**=διότι εἶναι ἡ σειρά σου.—**οἶμαι ἢ οἴομαι**=νομίζω.—**ἀναβιῶναι**· τοῦ ἀναζῶ = ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν.—**Μένιππος** καὶ **Διογένης**· φιλόσοφοι ζήσαντες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Ὀνομάζοντο σκωπτικῶς κύνες ἢ κυνικοί, διότι περιφρονοῦντες ὅλα, ὅσα οἱ ἄλλοι ἐνόμιζον ἀγαθὰ, περιεφέροντο ἀνυπόδητοι μὲ κουρελιασμένα ῥοῦχα ὡς ἐπαίται εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐχλεύαζον τοὺς ἀνθρώπους.—**κύνα**=τὸν κυνικὸν φιλόσοφον.—**Κράνειον**· ἦτο γυμναστήριον ἐν Κορίνθῳ, εἰς τόπον κατάφυτον ἀπὸ κυπαρίσσου μετὰ παλαιστρας, ὅπου ἐσύχναζον οἱ νέοι καὶ ἔμενεν ὁ κυνικὸς Διογένης.—**ἐν Λυκείῳ**· ἦτο γυμναστήριον μὲ στοὰς ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου σήμερον εἶναι ἡ μονὴ τῶν Ἀσωμάτων (Πετροάκη) ἢ κατ' ἄλλους ὁ Ἐθνικὸς κῆπος. Ἐκεῖ ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ διάδοχοί του, οἱ ὅποιοι ἐκαλοῦντο «Λύκειοι περιπατητικοί» φιλόσοφοι.—**εἰπεῖν**· ἐκ τοῦ **ἐντέλλομαι**.—**εἰ σοι καταγεγέλασται**=ἐὰν ἔχῃς περιγελάσει.—**ἐνθάδε**· δηλ. ἐν τῷ ἄδῃ.—**καὶ πολὺ τὸ**=καὶ πολὺ συχνὰ ἐλέγετο τὸ ἔξῃς.—**βεβαίως**=ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.—**σατράπης**·

οὕτως ἐκάλουν οἱ Πέρσαι τοὺς διοικητὰς τῶν 20 σατραπειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἦτο διηρημένον τὸ κράτος των. — **οἰμωγή** = θρήνος, κλάματα. — **διαγινώσκομαι** = ἀναγνωρίζομαι. — **μαλαθ-ακὸς** = **μαλακὸς** = ὀλιγόψυχος, δειλός. — **ἀγεννῆς** = ἀνανδρός. — **πήρα** = ταγάρι, σακκούλι. — **θέρμοι** = λούπινα. — **Ἐκάτης δεῖπνον** εἰς τὸ τέλος ἐκάστου σεληνιακοῦ μηνὸς οἱ ἀρχαῖοι ἐθυσίαζον πρὸς καθαρισμὸν τῶν οἰκιῶν των καὶ ἔξαγνισμὸν καθόλου εἰς τὴν Ἐκάτην, προσωποποίησιν τῆς σελήνης καὶ θεᾶν τῶν καθαρισμῶν. "Ὅ,τι ἔμενεν ἀπὸ τὰς θυσίας αὐτὰς (**Ἐκάτης δεῖπνα**) τὸ ἔθεται εἰς τὰ σταυροδρόμια, ἀπὸ ὅπου τὰ ἔπαιοναν οἱ πτωχοὶ καὶ τὰ ἔτρωγαν. — **ἐκ καθαρσίου** = ἐκ θυσίας πρὸς καθαρισμὸν, ἔξαγνισμὸν.

2. ὅπως δὲ εἰδῶ . . . ἔννοεῖται τὸ εἰπέ μοι = πές μου, πῶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσω. — **τριβώνιον πολύθυρον** = παλαιὸν ἐπανωφόριον μὲ πολλὰς τοῦπες. — **ἀναπεπταμένος** (ἀναπετάννυμαι) = ἀνοιχτός. — **ἐπιπτυχῆ** = ἐπάλωμα. — **ράκιον** = ὑποκορ. τοῦ ῥάκος = κουρέλι. — **ἀπὸ γε τούτων** = ἀπὸ αὐτὰ βεβαίως τὰ γνωρίσματα.

3. **μάταιος** = ἀνόητος. — **τιμωροῦμαι ἑμαυτὸν** = βασανίζομαι. — **συντίθημί τι ἐπί τινι** = συσσωρεύω τι ἐπάνω εἰς κάτι. — **ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν** (ἤκω = φθάνω, ἔρχομαι)· οἱ ἀρχαῖοι ἔθεται εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ἓνα ὀβολὸν διὰ νὰ πληρώσῃ μὲ αὐτὸν τὸν Χάρωνα. Ἐπομένως ἕκαστος ἔφερε μὲς τοῦ εἰς τὸν ἄδην ἀπὸ ὅλην τὴν περιορισίαν του ἓνα ὀβολόν. — **εἰρήσεται** = ὀρηθήσεται. — **καλὸς** = ὄραϊος. — **χαροπὸν ὄμμα** = μάτι ἀστραπηβόλον. — **εὐτονος** = ἰσχυρός, εὐρωστος. — **καρτερὸς** = εὐτονος. — **ἄχθομαι** = λυποῦμαι. — **οἰκίρω** = ἐλεινολογῶ.

4. τοὺς ἐκεῖ πλουσίους· δηλ. τοὺς εἰς τὸν ἄδην. — **ἐκλελύσθαι** = ὅτι εὐρίσκονται εἰς παραλυσίαν. — **ἔφησθα**· παρατατ. τοῦ φημί = λέγω, παραγγέλλω. — **ἐάσωμεν** = ἀσάφήσωμεν. — **ἐπεὶ σοι δοκεῖ** = ἀφοῦ τὸ θέλεις σύ. — **ἀπένεγκον** (τοῦ ἀποφέρω) = νὰ μεταφέρῃς, νὰ εἴπῃς.

2.

ΠΛΟΥΤΩΝ ἢ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. οὐ φέρομεν = δὲν ὑποφέρομεν. — κατάστησόν ποι = βίβει τον κάπου. — τῶν ἄνω = τῶν ἐπιγεῖων ἀγαθῶν. — Μίδας· βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὸν πλοῦτόν του. — Σαρδανάπαλλος· βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, παροικιῶδης διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὰς ἡδονάς. — τρυφή = αἱ ὑλικά ἀπολαύσεις. — Κροῖσος· βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἑξακουστός διὰ τοὺς θησαυροὺς του. — ἐξονειδίζω τινὰ ἢ τινὶ = ἐπιπλήττω τινὰ πικρά. — ὄλω = καθόλου, ἐν ἐνὶ λόγῳ. — τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; βραχυλογία· τὸ πλήρες: τί ἐστὶ ταῦτα, ἃ φασιν, ὦ Μένιππε; — ἀγεννής = ἀνελεύθερος. — ἀπέχρησε· τοῦ ἀποχράω = ἀρκῶ, φθάνω. — περιέχομαι τῶν ἄνω = ἀγαθῶ ὑπερβολικά τὰ ἐπίγεια. — τοιγαροῦν = διὰ τοῦτο λοιπόν. — ἀνιῶ = πτενοχωρῶ, ἐνοχλῶ. — οὐ χρή· ἐνν. ἀνιῶν αὐτοῦς. — ὁμόψηφος = ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, ὁ ἐγκρίνω· τι. — στασιάζω = φιλονικῶ. — οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδέ παυσομένου μου = μάθετε, ὅτι καὶ δὲν θὰ παύσω. — ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε = ὅπου καὶ ἂν πάτε. — κατὰ δω = ξεκαφαινώ ψάλλον. — ὕβρις = αὐθάδεια, περιφρόνησις πρὸς τοὺς ἄλλους.

2. ἐντρυφῶ τινι = περιπαίζω τινά. — τὸ παράπαν = καθόλου. — οἰμώξεσθε = θὰ σκιάσετε, θὰ πλαντάξετε. — πολλῶν γε...· ἐνν. ἀφηρημένοι. — συνείρω = συνάπτω, παρεμβάλλω. — τὸ «γνώθι σαυτόν» πολλάκις συνείρων ἐπάσομαι = θὰ τραγουδῶ παρεμβάλλον πολλάκις «τὸ γνώθι σαυτόν». — πρέπει γὰρ ἂν...· = διότι ταιριάζει.

3.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ

1. κληρὸς = κληρονομία. — θηράω - ῶ = κυνηγῶ, ἐπιδιώκω. — Σικυώνιος· ὁ κάτοικος τῆς Σικυῶνος, πόλεως τῆς Πελο-

ποννήσου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, πλησίον τῆς Κορίνθου.—
ἐπιμετρέω-ῶ=προσθίετω.—**οἷόν τέ ἐστίν**=εἶναι δυνατόν.—
κατασπάω-ῶ=σύρω δυνατὰ πρὸς τὰ κάτω.—**ἐφεξῆς**=κατὰ
σειράν, τὸν ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.—**οὐ μὲν εὖν**=ὄχι σὲ
βεβαιῶ.—**ἀντιποιούμαι**=προβάλλω ἀξιώσεις, θέλω νὰ οἰκειο-
ποιηθῶ.—**οὐδὲν προσήκοντες**=χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν συγ-
γένειαν.—**μιαρὸν**=βδελυρὸν, ἐλεεινόν.—**ῥαῖζω**=καλυτεροῦω
ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, παίρνω ἐπάνω μου.—**καὶ ὅλως ποικίλη
τις ἢ κολ. τῶν ἀνδρῶν**· ἔνν. ἐστί.—**προαπίτωσαν** (προα-
πέρομαι) **μάτην ἐπιχανόντες** (τοῦ ἐπιχάσκω)=ἄς προαπέλ-
θωσιν (προαποθάνουν), ἀφοῦ ἐπερίμεναν ματαίως μὲ τὸ στόμα
ἀνοικτόν.

2. **πεύσονται**· τοῦ πάσχω.—**διαβουκολῶ**=ἔξαπατῶ.—
ἐλπίζει=δίδει ἐλπίδας.—**καὶ αἰεὶ . . . εἰσικῶς**=καὶ μο-
λονότι φαίνεται διαρκῶς ὡσὰν πεθαιμένος.—**ἔρρωται**· τοῦ ῥών-
νυμαι=εἶμαι γερός, ὑγίης.—**βόσκομαι**=τοέφομαι μὲ ἐλ-
πίδας.—**τιθέντες πρὸς ἑαυτοὺς**=φανταζόμενοι διὰ τὸν ἑαν-
τόν τους.—**Ἰόλεως**· ἀνεπιὸς τοῦ Ἡρακλέους. Ὅταν ἀπέθανεν,
ἔλαβε τὴν ἄδειαν τοῦ Πλούτωνος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γῆν καὶ
νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῶν Ἡρακλειδῶν.—**ἀνηβάω-ῶ**=γίνομαι
πάλιν νέος.—**ἠκέτωσαν**· τοῦ ἠκω=φθάνω, ἔρχομαι.—**κακοὶ
κακῶς ἀποθανόντες**=κακοὶ (ὄντες) κακῶς ἀποθανόντες (ὄχι
κακὴν κακῶς, ὅπως λέγεται ἐσφαλμένως σήμερον).—**ἀμέλη-
σον**=μὴ σὲ μέλη.—**μετελεύσομαι**=θὰ ὑπάγω νὰ φέρω
(αὐτοῦς).—**πρωθήβης (ὀ)**=νέος.

4.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ

1. **Δικαιοτάτον μὲν οὖν**=βεβιαίως δικαιοτάτον.—**παρὰ
πάντα τὸν χρόνον**=καθ' ὅλον τὸν χρόνον, διηνεκῶς.—**ἐπι-
βουλεύω τινί**=συνωμοτῶ κατὰ τινος.—**τὸν κληρὸν**· ἴδε διά-

λογον 3.—**Οὐ γὰρ ἐχρῆν . . . ἀπελθεῖν τοῦ βίου παραχωρήσαντα τοῖς νέοις**; = δὲν θὰ ἔπρεπεν, ἀφοῦ εἶναι γέρον, νὰ ἀπέλθῃ τοῦ βίου (ἀποθάνῃ), ἀφήνων τὴν θέσιν του εἰς τοὺς νέους; — **καινά** = νέα, παράδοξα. — **τὸ δὲ ἄλλως . . . διέταξεν** = ἀλλὰ τοῦτο κατ' ἄλλον τρόπον (διαφορετικὰ) ἢ Μοῖρα τὸ ἐκανόνισεν.

2. Οὐκοῦν = λοιπόν, ἴσα ἴσα. — **αἰτιῶμαί τινος** = κατηγορῶ, κατακρίνω τινά. — **ἐξῆς πως** = μὲ κάποιαν σειράν. — **ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς (ἐχρῆν)** = δὲν ἔπρεπε δὲ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ γίνεταί τὸ ἀντίθετον (ἀντίστροφον). — **μόγισ** = μόλις, μετὰ δυσκολίας. — **ἐπικύπτω τινί** = ἀκουμβῶ, στηριζομαι ἐπάνω εἰς κάποιον. — **κόρυζα** = μύξα. — **λήμη** = τοίμπλα. — **μεστὸς** = πλήρης, γεμάτος. — **εἰδότα** = μετοχ. τοῦ οἶδα = γνωρίζω. — **ἔμφυχον . . . τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον** = ὁ καταγελώμενος ὑπὸ τῶν νέων ὡς ἔμφυχος (ζωντανὸς) τάφος. — **ἐρρωμένος** (= ὀώννυμαι) = ὑγιής, γεμάτος ζωῆν, σφριγός. — **ἄνω ποταμῶν** ἢ παροιμία προήλθεν ἀπὸ τὸν στίχον «ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί» = τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν ὄθουν ἀντιστρόφως, πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς πηγάς. Ὁμοία εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω «ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν . . .», ἥτοι δὲν σύρει ὁ βοῦς τὴν ἄμαξαν, ἀλλ' ἀντιστρόφως προηγείται ἡ ἄμαξα παρασύρουσα τὸν βοῦν. Λέγονται δὲ ἀμφοτέραι αἱ παροιμίαι αὗται ἐπὶ τῶν συμβαινόντων ἀντιθέτως πρὸς τὸ κανονικόν. — **ἡ τὸ τελευταῖον** = ἢ ἐπὶ τέλους, ἢ τοῦλάχιστον. — **τὸ τῆς παροιμίας** = ὅπως λέγει ἡ παροιμία.

3. ἢ περ σοὶ δοκεῖ = παρὰ ὅσον νομίζεις σύ. — **ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε** (= ἐπιχάσσετε) = στέκεσθε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα ἔμπρὸς εἰς τὰ ξένα ἀγαθὰ = ἐπιθυμεῖτε πολὺν τὰ ξένα ἀγαθὰ. — **ἐσποιεῖτε . . . αὐτοῦς** = παρέχετε ἑαυτοὺς πρὸς υἰοθεσίαν. — **γέλωτα ὀφλισκάνω** = θεωροῦμαι γελοῖος. — **κατορύττομαι** = θάλπτομαι.

4. ἀληθῆ ταῦτα φῆς = ἀληθῆ ἔστι ταῦτα, ἃ φῆς. — **ὁπότε εἰσοίμι** = ὁσάκις εἰσηρόχνην εἰς τὸν οἶκόν του, τὸν ἐπεσκεπτόμην. — **ὑποστένω** = ἐκβάλλω βαθὴν στεναγμόν. — **μύχιον . . . ὑποκρώζω** = βογγῶ ἀσθενῶς. — **αὐτίκα** = ἐντὸς ὀλίγου. —

σορός=κάσσα, φέρετρον.—ἐπιβαίνω τῆς σοροῦ=μπαίνω εἰς τὴν κάσσαν, ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω.—ἀγρυπνία καὶ φροντίδες· ἐπεξηγήσεις τοῦ ταῦτα.—δέλεαρ=δόλωμα.—ἐφειστήκει... ἐπιγελῶν=ἴστατο πλησίον περιγελῶν με.—πρώην=ἄρτίως, πρὸ ὀλίγου.—ζῶης ἐπὶ μήκιστον=εἶθε νὰ ζῆς ἐπὶ μακρότατον χρόνον.—ὕπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν=ὕπὸ τὸ βάρος τῶν αὐτῶν φροντίδων ἐξαντλούμενοι ἀπὸ παρομοίας (διαρκεῖς) σκέψεις.

5.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ

1. παράσιτος = ὁ τρεφόμενος ἀπὸ ἄλλον, ὁ ζῶν δαπάναις ἄλλον (τὸν ὅποιον κολακεύει). — ἐμφαγών· τοῦ ἐνεσθίω = τρώω με λαιμαργίαν.—παρῆς ἀποθνήσκοντί μοι=ἦσο παρών, ὅτε ἀπέθνησκον.—τὸ ἐμόν· ἔνν. πάθος.—οἶσθά... που=γνωρίζεις ἀναμφιβόλως, ἂν δὲν ἀπατώμαι.—ὦ σε τὰ πολλὰ ἦδειν συνόντα=εἰς τὸν ὅποιον ἐγνώριζα, ὅτι ἐπήγαινες συχνά, με τὸν ὅποιον εἶχες σχέσεις.—ὕπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι=ὁ ὅποιος μοῦ ἔδιδεν ὑποσχέσεις, ὅτι θὰ ἀποθάνῃ γρήγορα ἀφήνων ἐμὲ κληρονόμον.—ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο=παρετείνετο πάρα πολὺ, ἐπὶ μακρὸν χρόνον.—τὸν Τιθωνόν· πρόσωπον τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας· ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν ἀθανασίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητα καὶ διὰ τοῦτο κατέστη ὑπέρογκος.—ἐπίτομος=σύντομος.—ἐπὶ τὸν κληρον=πρὸς ἄλλωσιν τῆς κληρονομίας.—πριάμενος· τοῦ ὄνουμαι=ἀγοράζω.—ἐπειδὴν τάχιστα· ἰδὲ διαλογ. 1.—πίνει ἐπιεικῶς ζωρότερον=πίνει ἀρκετὰ πολὺ, μεθάει.—ἐπομόω=ἐπόμνυμι=ὀρκίζομαι.

2. ἤχομεν λουσάμενοι=ἀφοῦ ἐγυρίσαμεν ἀπὸ τὸ λουτρόν.—μειρακίσκος = παλληκάρι.—κύλιξ· τὸ κατ' ἐξοχὴν ποτήριον τοῦ οἴνου τῶν ἀρχαίων, ὅμοιον περίπου πρὸς τὸ σημερινὸν ποτήρι τῆς σαμπάνιας.—ἀφάρμακτος = χωρὶς φαρμάκι, δηλητήριον.—αὐτίκα μάλα=ἀμέσως.—ἐκτάδην=

Ξαπλωμένος.—**ὑποβολιμαῖος**=ὁ τιθέμενος εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου.—**ἐπιγελῶ τινι**=γελῶ ἐπὶ τινι, ἐπὶ τῷ πάθει τινός = χοροῦδεύω κάποιον.—**γάρ**· αἰτιολογεῖ τὴν ἐξυπακουομένην ἀπόκρισιν γελῶ.—**τί πρὸς ταῦτα**=πῶς διετέθη ἀπέναντι τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, ποίαν ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμε τὸ γεγονὸς αὐτό.—**ὑποταράσσομαι**=ταράσσομαι ὀλίγον.—**συνεῖς**· τοῦ συνήμι=ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ.—**οἶά γε ὁ οἰνοχόος εἵργασται**=δί' ὅσα βέβαια εἶχε κάμει ὁ οἰνοχόος, διὰ τὸ τραγικὸν λάθος τοῦ οἴν.—**τὴν ἐπίτομον**· ἐνν. ὁδόν.

6.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ

1. **ὑπόσκαθρον**=ὀλίγον σαθρόν, σάπιο.—**διαρρεῖ τὰ πολλὰ**=κάμνει νερὰ ἀπὸ πολλὰ μέρη.—**τρέπομαι ἐπὶ θάτερα**=κλίνω (γέρνω) πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην πλευράν.—**οἰχῆσεται περιτραπέν**=θὰ ἀνατραπῆ ἀμέσως.—**ἦκω**=ἔρχομαι, ἔχω ἔλθει.—**ἐπιφέρωμαι**=φέρω μαζί μου.—**δέδισα ἢ δέδοικα**=φοβοῦμαι.—**νέω**=κολυμβῶ.—**εὐπλωῶ**=πλέω ἐν ἀσφαλείᾳ.—**ἠῶν - ὄνος**=ἀκτῆ.—**σοὶ μελήσει**=σὺ θὰ φροντίσης.—**τὸ ἀπὸ τούτου**=ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα.—**ψιλὸς**=γυμνός.—**ἔπιπλα**=τὰ φορέματα καὶ λοιπὰ πράγματα.—**ἔστώς**· μετοχ. τοῦ ἔστηκα=ἔχω σταθῆ, ἵσταμαι.—**διαγινώσκω**=ἔξετάζω ἀκριβῶς.

2. **ἀπερρίφθων**· προστ. παρακειμ. τοῦ ἀπορρίπτομαι=ἄς πεταχθοῦν.—**εὖ ποιῶν**=καὶ καλὰ ἔκαμα· κατ' ἐννοίαν=εὐτυχῶς.—**προεδρία**=πρωτοκαθεδρία.

4. **πορφυρὶς**=πορφυροῦν ἐνδυμα.—**διάδημα**=ταινία, σύμβολον τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος.—**βλοσυρὸς**=ὁ ἔχων βλέμμα αὐστηρόν, ἀγριωπόν.—**Γελῶν**· τῶν κατοίκων τῆς Γέλας, μιᾶς τῶν ἐπιφανεστέρων ἑλλην. πόλεων τῆς Σικελίας.—**ἀποτί-**

θεμαι = ἀποροίπτω. — **ἰδού σοι** = ἰδοὺν πρὸς χάριν σου, διὰ τὸ χατήρι σου. — **τύφος** = ἀλαζονεία. — **ὑπεροψία** = ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις. — **πορθμεῖον** = πλοιάριον. — **συνεμπесόντα** = ἐὰν πέσουν μαζί. — **ἐφεστρίς** = ἐπανωφόριον (βασιλικόν). — **εἶεν** ὡς ἐπίρρ. = ἔστω, πάει καλά. — **ἄνοια** = ἀνοησία. — **ὑβρις** = ἀλαζονεία, καταφρόνησις πρὸς τοὺς ἄλλους.

5. ὦ βέλτιστε = καλέ μου φίλε, φιλαργικό μου. — **ὑπερτίθεμαι** = θέτω ἐπάνω. — **τὰ κηρύγματα**· τῶν νικῶν. — **ἰσοστάσιος** = ἰσοβαρής.

6. ἀβαρής = χωρὶς βάρους, ἑλαφρός. — **μαλακία** = μαλθακότης, ἐκθιήλυνσις. — **τρυφή**· ἴδε διάλογον 2. — **ἐντάφια**· ὅσα θάπτουν μαζί με τοὺς νεκρούς. — **ἀνακηρύττω τινὰ** = ἀνακηρύττω τινὰ εὐεργέτην. — **ἀνδριάντων ἐπιγραφάς**· διότι εἰς τοὺς εὐεργέτας τῆς πόλεως ἀνήγειρον πολλὰς ἀνδριάντας με ἀφιερωματικὰ ἐπιγράμματα. — **ἔχωσαν** (χόω - χώννυμι) **τάφον** = ἤγειραν τάφον. — **τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι** ; = διότι τί (ἄλλο) ἤμπορῶ νὰ κάμω ;

7. Βαβαῖ· ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ = πῶ, πῶ ! — **τρόπαιον**· σύμβολον τῆς τροπῆς τῶν ἐχθρῶν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἀπ' αὐτῶν ληφθέντων λαφύρων.

8. σεμνός = σοβαρός, μεγαλοπρεπής. — **ἀπό γε τοῦ σχήματος** = ἂν τοὐλάχιστον κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου. — **βρενθύομαι** = ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω με ὑπερηφάνειαν. — **τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς** = με τὰ φρύδια ἀνασηκωμένα. — **ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων** = ὁ βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις. — **βαθὺν πώγωνα καθειμένος** (καθίεμαι) = ὁ ὁποῖος ἔχει ἀφήσει μακρὸν καὶ δασὺν πώγωνα (γενειάδα). — **γόης** = πλάνος, ψεύστης. — **μεστὸς τερατείας** = τερατολόγος, ὁ λέγων παράδοξα πράγματα. — **ἐρώτησις ἄπορος** = ἐρώτησις ἀκατανόητος. — **λῆρος** = φλυαρία, μωρολογία. — **ὑθλος** = μωρία. — **οὐ λέληθέ με** = δὲν με διαφεύγουν. — **περικρύπτω** = ἀποκρύπτω. — **πεντηκόντορος**· πλοῖον πολεμικὸν τῶν ἀρχαίων με πενήντα κόπας.

9. λάσιος = πικνός. — **μνᾶ**· μέτρον βάρους, ἴσον περίπου πρὸς 1 λίτρον. — **ἀποκείρω** = κουρεύω. — **ἐπίκοπον** ἢ καὶ

ἐπικόπανον· τὸ ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λιανίζουσι τὸ κρέας, τὸ κρεατοσάνιδον· καθόλου τὸ ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κοπανίζουσι κάτι.—**ἀποβάθρα**=σανὶς τιθεμένη ἀπὸ τοῦ πλοιαρίου μέχρι τῆς ξηρᾶς πρὸς ἔξοδον καὶ εἴσοδον.—**ἐπικόπω τῇ ἀποβάθρᾳ χρησάμενος**=ἀφοῦ χρησιμοποίησιν τὴν ἀποβάθραν ἀντὶ ἐπικόπου.—**κινάβρα**=ἡ δυσοσμία τῆς ἀκαθάρτου γενειάδος.—**ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκε**=τὸ πῆρε πολὺ ψηλά.—**ἐφ' ὅτῳ**=διὰ ποίαν αἰτίαν.—**ἀνατείνω ἑμαυτὸν**=ἀνυψῶ τὸν ἑαυτὸν μου.—**ὑπὸ μάλης**=κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην.—**οὐκοῦν**=λοιπόν.—**ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει**.—**τὸ γενναῖον**=ἡ πάλληκαριά.—**γοῦν**=τοῦλάχιστον.—**κοῦφος**=ἐλαφρὸς.—**εὐφορος**=ὁ εὐκόλως φερόμενος, εὐκολοσῆκτος.

10. ἀντίθεσις καὶ παρίσωσις· εἶναι ῥητορικὰ σχήματα.—**βαρβαρισμός**· γραμματικῆς σφάλμα.—**ἦν ἰδοῦ**=ἔ! ἰδοῦ· τὸ ἦν ἐπιφώνημα = ἔ, κοίτα.—**ἀπόγειον**· χονδρὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον δένουσι τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, τὸ παλαμάρι.—**ἀνελώμεθα**· τοῦ ἀναιροῦμαι = σηκῶνω.—**τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω**=ἄς σηκωθῆ ἢ ἄγκυρα.—**πέτασον**· τοῦ πετάννυμι=ἀνοίγω εἰς τὸν ἄνεμον.—**εὐθύνω**=διευθύνω.—**εὐπλοῶμεν**=καλὸ ταξίδι νᾶχωμεν.

11. ὁ τὸν πῶγωνα δεδηωμένος (δηοῦμαι)=ὁ τὸν πῶγωνα ἀποκεκομμένος.

12. μεταξὺ λόγων=ἐνῶ λέγομεν, συζητοῦμεν.—**ἄσμενος**=μὲ χαράν, χαρούμενος.—**συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν**=σπρώχεται, ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὰς γυναῖκας.—**διεξέρχομαι λόγους**=ἐκφωνῶ λόγους.—**κωκύω**=ὀδύρομαι.—**ἐξάρχω**=κάμνω ἀρχήν, εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς.—**καθ' ἡσυχίαν**=ἡσυχῶς, χωρὶς θρήνων.

13. οἰκτιστον=οἰκτρότατα, μὲ μεγάλην λύπην.—**γεννάδας**=γενναῖος.—**ἄλλους μετελευσόμεθα**=θὰ πάμε νὰ μεταφέρωμεν ἄλλους.—**προΐωμεν**· ἐνν. εἰς τὸ δικαστήριον.—**τί οὖν ἔτι... μέλλετε;**=διατί λοιπὸν ἀκόμη βραδύνετε;—**τροχός**· βασανιστήριον ὄργανον, κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποῖου ἐξηπλοῦτο ὁ κατάδικος πρὸς τιμωρίαν.—**δειχθήσεται**=θὰ ἀποκαλυφθῆ, θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς.

7.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

1. **Κράτης**: κυνικός φιλόσοφος ἐκ Θηβῶν. — **ὀλκᾶς**: φορητὸν πλοῖον. — **ἀνεψιὸς**=ἐξάδελφος. — **ἀναείρω**=σηκῶνω ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆν (ἐπὶ παλαιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται νὰ καταβάλλῃ τὸν ἀντίπαλον). — **ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σε**=ἢ ἐσὺ νὰ με σηκώσῃς νεκρὸν (καὶ νὰ λάβῃς τὴν περιουσίαν μου) ἢ ἐγὼ σέ. Τὸν στίχον τοῦτον λέγει ὁ Τελαμώνιος Αἴας πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν Ὡδ. Ψ. 725. — **ἠλικιωταί**=συνομήλικοι. — **ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ**=διαγωνιζόμενοι, ποιὸς νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον εἰς τὴν κολακειάν. — **τεκμαίρομαι**=συμπεραίνω, προβλέπω. — **Χαλδαίων παῖδες**: οἱ Χαλδαῖοι ἦσαν ἱερεῖς τῶν Βαβυλωνίων, γνωστοὶ ὡς ἀστρονόμοι καὶ ὄνειροκρίται. — **Πύθιος**: ὁ ἐν Δελφοῖς Ἄπολλων. — **ἄρτι μὲν . . . ἄρτι δέ**=ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δέ. — **τάλαντον**=ἡ ζυγαριά. — **ρέπω**=κλίνω πρὸς τὸ ἓνα μέρος.

2. **Σικυών**: ἴδε διάλογον 3. — **Κίρρα**: λιμὴν τῶν Δελφῶν, ἢ Ἰτέα. — **κατὰ μέσον τὸν πόρον**=εἰς τὸ μέσον τοῦ στενοῦ περάματος τῆς θαλάσσης. — **Ἰάπυξ**: βορειοδυτικὸς ἄνεμος, ὁ Ἄργέστης (μαΐστρος).

3. **Ἀντισθένης**: μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, θεμελιωτὴς τῆς κυνικῆς Σχολῆς. — **κότινος**=ἀγοριελαία. — **τὸν πίθον**: διότι ὁ Διογένης διέμενε συνήθως ἐντὸς πίθου ἐν Κορίνθῳ. — **χοῖνιξ**: μέτρον σίτου. — **τίνα ταῦτα φῆς;**=τίνα ἐστὶ ταῦτα, ἃ φῆς; — **παρησία**=θάρρος τῆς γνώμης. — **εἰκότως**=εὐλόγως, μὲ τὸ δίκιο τους. — **διερρηκότες** (διαρρέω) **ὑπὸ τῆς τρυφῆς**=ἐξηνητλημένοι ἀπὸ τὴν μαλθακότητα, σάπιοι ἀπὸ τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις. — **σαπρὸς**=σάπιος, ἐφθααρμένος. — **στέγω**=φυλάττω, συγκρατῶ. — **αἱ τοῦ Δαναοῦ . . . παρθέναι**: αἱ 49 θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, φονεύσασαι τοὺς ἄνδρας τῶν κατεδικάσθησαν εἰς τὸν ἕδην νὰ ἀντιλοῦν ἀκαταπαύστως εἰς τρυπημένον πίθον, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία «ἀντιλεῖν εἰς πίθον Δαναΐδων» λεγομένη ἐπὶ τῶν ματαιοπονούτων. — **αὗται**=αἱ γνωσταί. — **τετρημένον**: παρακ. τοῦ τετραίνω=τρυπῶ.

δ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ

1. **Τάνταλος**: μυθικός βασιλεὺς τῆς Φρυγίας· διὰ τὴν παυουργίαν καὶ τὴν σκληρότητά του κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν θεῶν νὰ ὑφίσταται τὸ μαρτύριον, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἐδῶ.—**οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς... πιεῖν**=τόσον ὀκνηρὸς (τεμπέλης) εἶσαι, ὥστε νὰ μὴ κύψης νὰ πίης.—**ἀρυσάμενος**: τοῦ ἀρύτομαι=λαμβάνω ὕδωρ, ἀντλῶ.—**κοίλη τῆ χειρὶ**=διὰ τοῦ κοιλώματος τῆς παλάμης, μετὰ τὴ χούφτα.—**ἦν δέ ποτε ἀρύσσωμαι καὶ προσενέγκω τῷ στόματι**=ἐὰν δὲ καμμιά φορὰ ἀντλήσω (πάρω μετὰ τὸ χεῖρι μου) καὶ πλησιάσω εἰς τὸ στόμα μου.—**οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον χειλὸς καὶ... διαρρυσὲν οὐκ οἶδ' ὅπως... ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χειρὰ μοι**=δὲν προφθάνω νὰ βρέξω τὰ ἄκρα τῶν χειλέων μου καὶ ἀμέσως, ἀφοῦ χυθῆ διὰ μέσου τῶν δακτύλων μου, δὲν ξαίρω πῶς, μοῦ ἀφήνει ἐκ νέου ἀδειανὸ τὸ χεῖρι.—**τεράστιος**=τερατώδης.—**ἀτάρ'** σύνδεσμος=ἀλλά.—**τί δαὶ (=δὴ) καὶ δέη τοῦ πιεῖν;**=ποῖαν τάχα ἀνάγκην ἔχεις νὰ πίης;—**που'** εἰς τὸ ὄρος Σίτυλον τῆς Λυδίας.

2. **ἔνδεια**=ἔλλειψις, στέρησις.—**τοῦτο δ' οὖν... τῆς καταδίκης... τό...=**αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶναι κόλασις, τὸ νά...—**μηδὲν δεόμενον**=χωρὶς νὰ ἔχω καμμίαν ἀνάγκην.—**ληρῶ**=φλυαρῶ, λέγω ἀνοησίαις.—**ὡς ἀληθῶς**=ἀληθέστατα, πραγματικῶς.—**ἀκράτου γε ἐλλεβόρου**=καθαροῦ ἀσφαλῶς ἐλλεβόρου· ὁ δὲ ἐλλέβορος ἦτο βοτάνη, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς εἰδικὸν φάρμακον κατὰ πολλῶν νοσημάτων, κυρίως δὲ κατὰ τῆς παραφροσύνης.—**δεδηγμένοις**: τοῦ δάκνομαι=δαγκάνομαι.—**ἀναίνωμαι**=ἀρνοῦμαι.—**γένειτό μοι μόνον**=ἀρκεῖ, μακάρι, μόνον νὰ τὸν ἔχω.—**πίεται**: μέλλ. τοῦ πίνω.—**τοῦ ὕδατος αὐτοῦς οὐχ ὑπομένοντος**=διότι τὸ ὕδωρ δὲν τοὺς περιμένει (τοὺς φεύγει ἀπ' ἐμπρὸς τοὺς).

Χ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ - Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ
ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ *Νεκρικοὶ Διάλογοι, ἔκδοσις γ'*

9.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ

1. **ξενάγησόν με νήλυν ὄντα**—κάμε μου τὸν ξεναγόν, ὁδήγησέ με, διότι εἶμαι νεοφερμένος.—**οὐ σχολή μοι** ἔνν. ἔστι—δὲν ἔχω καιρόν.—**Ῥάκινθος καὶ Νάρκισσος**· μυθικοὶ νεανῖαι περιφημοὶ διὰ τὴν ὠραιότητά των.—**Τυρῶ καὶ Λήδα**· μυθικαὶ γυναῖκες περιβόητοι ἐπίσης διὰ τὸ κάλλος των.—**Νιρεύς**· ἴδε διάλογον 13.—**ἔοικας καταφρονεῖν**—φαίνεται, ὅτι περιφρονεῖς.—**οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην**—διότι δὲν ἠμποροῦ νὰ καταλάβω, νὰ διακρίνω.

2. **ἀνεμέσητον**—ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ κατακρίνει, νὰ μεμφθῆ.—**τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικί**—ἀμφὶ τοιῆδε γυναικί—περὶ τοιαύτης γυναικός· στίχος ἀπὸ τὸν Ὅμηρον, τὸν ὁποῖον εἶπαν οἱ γέροντες Τρωῆς, ὅταν εἶδαν νὰ περῶν ἀπ' ἐμπρός των ἡ Ἑλένη, ὅτι δηλ. ἀξίζει χάριν τοιαύτης γυναικός νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς πολὺν χρόνον.—**ἄλγεα πάσχω**—δοκιμάζω θλίψεις, ὑποφέρω.—**ἀνθῶ**—ἀκμάζω, ἔχω δροσερότητα.—**χροῖα**—χροῖά—χρῶμα.—**εἰ μὴ συνίεσαν . . . πονοῦντες**—διότι δὲν ἀντελαμβάνοντο, ὅτι ἐκοπίαζαν, ἠγωνίζοντο.—**ἀπανθῶ**—μαραίνομαι, χάνω τὴν δροσερότητά μου.—**καταβάλλω ἑμαυτὸν**—ξαπλώνομαι.—**μετελεύσομαι**· ἴδε διάλ. 3.

10.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ

1. **Αἰακός**· πρόσωπον μυθικόν· ἐφημίζετο διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εὐσέβειάν του, διὸ μετὰ θάνατον ἔγινε δικαστὴς ἐν τῷ ἄδη.—**πρὸς τοῦ Πλούτωνος**—δι' ὄνομα τοῦ Πλούτω-

νος, σὲ ἔξορκίζω εἰς τὸν Πλούτωνα. — **περιήγησαί μοι** = δεῖξέ μου, παρακαλῶ. — **κεφαλαίωδη** = κυριώτερα, ἀξιοσημείωτα. — **Κέρβερος**: κύων μέγας τοῦ ἄδου ἔχων 50 κεφαλὰς ἢ, κατ' ἄλλους, τρικέφαλος. — **τὴν λίμνην**: δηλ. τὴν Ἄχερουσίαν. — **Πυριφλεγέθων ἢ Φλεγέθων**: ὁ περιβάλλον τὸν Τάρταρον ὑποκάτω τῆς γῆς ποταμός. — **πυλωρῶ** = εἶμαι φύλαξ τῶν πυλῶν. — **τὸν βασιλέα**: τοῦ ἄδου· δηλαδή; — **Ἐρινύς**: αἱ Ἐρινύες ἐλατρεῦντο ὡς θεαὶ τιμωροὶ τῶν ἐν τῷ ἄδῃ κακῶν. — **Ἀγαμέμνων**: ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευσάντων εἰς Τροίαν. — **Ἀχιλλεύς**: ὁ ἀνδρειότατος πάντων τῶν Ἑλλήνων. — **Ἴδομενεύς**: βασιλεὺς τῆς Κρήτης, διακριθεὶς κατὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον. — **Ὀδυσσεύς**: ὁ γνωστότατος βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης. — **Αἴας**: ὁ **Τελαμώνιος** ἐπικαλούμενος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος Τελαμῶνος, ὁ ἀνδρειότατος τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα. — **Διομήδης**: βασιλεὺς τοῦ Ἄργους· ἔξασπράτεσε μετὰ 80 πλοίων εἰς Τροίαν καὶ ἠγωνίσθη λαμπρά.

2. τῶν **ράψωδιῶν τὰ κεφάλαια** = οἱ σπουδαιότεροι ἤρωες τῶν ποιημάτων σου. — **λῆρος** (ὁ) = ἀνοησία, μοσολογία. — **ἄμνηνῆν** . . . **κάρηνα** = φασματώδεις κεφαλαί, κρανία. — **Κῦρος**: ὁ πρεσβύτερος λεγόμενος, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Περσικοῦ κράτους. — **Σαρδανάπαλλος**: ἴδε διάλογον 2. — **Μίδας**: ἴδε διάλογον 2. — **εἶτα**: ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως ἐκφράζει ἐκπληξιν, θαυμασμόν, ὀργήν· ἔδῶ τί ἐκ τούτων; — **διὰ τῶν ὀρῶν** = διὰ τῶν ὀρέων· ἐννοεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ Ξέρξου διόρυξιν τοῦ Ἄθω, ἵνα διέλθῃ ἐκεῖθεν ἀσφαλέστερον ὁ στόλος του. — **πατάξω κατὰ κόρης** = νὰ τοῦ δώσω μιὰ εἰς τὸ κεφάλι, εἰς τὸ κούτελο. — **διαθρύπτεις** = τοῦ σπᾶς, θὰ τοῦ κάμῃς θρύμματα (κομμάτια). — **προσπύσομαι γε . . . ἀνδρογύνῳ ὄντι** = τοῦλάχιστον θὰ τὸν πτύσω, ἀφοῦ εἶνε ἀρσενικοθήλυκος, γυναικοφέρνει.

3. **Πυθαγόρας**: ἐκ Σάμου, ἰδρυτὴς τῆς ὁμωνύμου φιλοσοφικῆς Σχολῆς· ἐπίστευεν εἰς τὴν μετεμψύχωσιν καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ ψυχὴ του ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ Εὐφόρβου. — **Εὐφόρβος**: εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων Τρώων, πληγώσας τὸν Πάτροκλον καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. — **χρυσοῦς ὁ μηρός**: κατὰ τὸν Λουκιανόν, ὁ ὁποῖος παρέλαβε βέβαια τὴν σχετικὴν παράδοσιν ἀπὸ τοῦς προγενεστέρουσ του, ὁ Πυθαγόρας διέδιδεν, ὅτι εἶχε

χορσοῦν μηρίον, ἵνα τὸν πιστεύσουν οἱ Κροτωνιαῖται ὡς θεὸν Ἀπόλλωνα.—**ὦγαθὲ** = ὦ ἀγαθὲ = καλὲ μου φίλε.—**δόγμα** = γνώμη, δοξασία.—**ὡς οὐδὲν . . . κύαμοι . . . ἐνθάδε** = ὅτι οἱ κύαμοι (τὰ κουκκιά) ἐνταῦθα δὲν ἔχουν οὐδὲν κοινὸν πρὸς τὰς κεφαλὰς τῶν γονέων ἡμῶν. Οἱ Πυθαγόρειοι δὲν ἔτρωγον τὰ κουκκιά ὡς περιέχοντα ἔντομα· ἐδῶ λοιπὸν ὁ Λουκ. σατιροῖται τὸν Πυθαγ. ὡς πιστεύοντα, ὅτι ὁ τρώγων κουκκιά εἶναι ὡσὰν νὰ τρώγῃ τὰς κεφαλὰς τῶν προγόνων του, διότι ἐντὸς αὐτῶν εὐρίσκονται τὰ γνωστὰ ἔντομα, αἱ πιθαναὶ ψυχαὶ τῶν προγόνων του.—**Θαλήης**· ὁ γνωστὸς Μιλήσιος φιλόσοφος.—**Πιττακός**· ἐκ Μυτιλήνης.

4. **σποδοῦ πλέως** = γεμῆτος ἀπὸ στάκτην.—**ἐγκρυφίας ἄρτος** = ψωμὶ ψημένον εἰς τὴ χόβολη.—**φλύκταινα** = φουσάλλις τοῦ δέρματος προελθοῦσα ἀπὸ κάψιμον, φουσκάλα. — **ὁ τὰς φλυκταίνας ἐξηνθηκώς** = ὁ ὁποῖος εἶναι γεμῆτος ἀπὸ φουσκάλας. — **Ἐμπεδοκλῆς**· φιλόσοφος ἐξ Ἀκράγαντος, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐλέγετο, ὅτι ἐρρίφθη εἰς τὸν κρατῆρα τῆς Αἴτης με χάλκινα ὑποδήματα. Ἐνταῦθα ὁ Λουκ. τὸν εἰρωνεύεται διὰ τοῦτο. — **ἡμίεφθος** = μισοψημένος.— **μελαγχολία** = νόσημα, τρέλλα ἐκ μελαγχολίας.— **τύφος** = ἀλαζονεία.— **κόρυζα** = συνάχι· μεταφορ. = βλακεία. — **κρηπίς** = ὑπόδημα. — **τὸ σόφισμα** = τὸ τέχνασμα, ὁ δόλος.— **ὠνησεν**· τοῦ ὄ. ὀνήνημι = ὠφελῶ.— **ἐφωρόθης τεθνεώς** = εὐρέθης νεκρός. Ὑπῆρχε παράδοσις, ὅτι ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ἵνα πιστευθῇ ἡ ἀνάληψίς του εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἡ θεία καταγωγή του, ἐρρίφθη εἰς τὸν κρατῆρα τῆς Αἴτης, ὁ ὁποῖος μετὰ ταῦτα τὸν ἐπρόδωκεν ἐκβαλὼν ἐν τῶν ὑποδημάτων του.— **Νέστορος καὶ Παλαμίδους**· ἑλληνικῶν ἡρώων τοῦ Τρωικοῦ πολέμου· ὁ Νέστωρ, βασιλεὺς τῆς Πύλου, ἐπαινεῖται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν εὐφραδείαν του, ὁ δὲ Παλαμίδης, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Εὐβοίας Ναυπλίου, διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν δξυδέορκειαν αὐτοῦ, διὰ τὰς ὁποίας φθονηθεὶς κατεδικάσθη ἀδίκως — ὡς ὁ Σωκράτης — εἰς θάνατον. — **σιμὸς** = ὁ ἔχων πεπιεσμένην τὴν ὄϊνα, πλατσοῦρομότης.

5. **τί τὰ ἐν Ἀθήναις** = πῶς πηγαίνουν τὰ πράγματα εἰς τὰς Ἀθήνας, τί νέα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας; — **ἄκριοι φιλόσοφοι**

ἐνν. **δόξειαν ἄν.** — **Ἀρίστιππος**: φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης, μαθη-
 τῆς τοῦ Σωκράτους, ἰδρυτῆς τῆς Κυρηναϊκῆς λεγομένης Σχολῆς,
 ἣ ὅποια ἐδίδασκεν, ὅτι ὅλαι αἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ
 τείνουν εἰς τὴν εὐχαρίστησίν του. — **Πλάτων**: ὁ γνωστός Ἀθη-
 ναῖος φιλόσοφος, νεότερος κάπως τοῦ Ἀριστίππου. Παρέμεινεν
 ἐπὶ καιρὸν εἰς τὴν αὐτὴν τῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν Διονυ-
 σίου τοῦ πρεσβυτέρου καὶ νεωτέρου. Δι' αὐτὸ σατιριζέται ἐδῶ
 ἀπὸ τὸν Μένιππον. — **ἀποπνέων μύρου**: ὁ Λουκ. σατιρίζει τὸν
 φιλόσοφον Ἀρίστιππον ὡς θηλυπροεπῆ, ὅτι δηλ. βάζει μυρου-
 διὰς ἐπὶ τῶν χειρῶν του. — **καὶ ταῦτα οὐδὲν εἰδότα** = καὶ μάλιστα ἐνῶ
 δὲν ἤξευρες τίποτε. Ὁ Μεν. πειράζει τὸν Σωκρ., ὁ ὅποιος συνή-
 θιζε νὰ λέγῃ, ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε (**ἐν οἶδα, ὅτι οὐδὲν
 οἶδα**) — **εἰρωνεία** = προσποίησης. — **Χαρμίδης** καὶ **Φαῖδρος**:
 μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους. — **Κλεινίας**: πατὴρ τοῦ Ἀλκιβιά-
 δου. — **μέτειμί τι** = μετέρχομαι, ἐξασκῶ τι. — **ἐσαυθίς** = ἄλλοτε.

11.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. **τὰ πορθμεῖα** = ὁ ναῦλος τῆς διαπορθμεύσεως, τῆς διὰ
 τοῦ πορθμείου μεταγωγῆς. — **ἄγχω** = πνίγω δι' ἀγχόνης, στραγ-
 γαλίζω. — **μάτην** = ἀνεξόδως. — **ὠνάμην** (ἀόρ. τοῦ ὀνίναμαι) =
 καλὰ τὴν ἔχω, ἔκαμα τὴν τύχην μου, τὸ πρόκοψα. — **ὑπερε-
 κτίνω τῶν νεκρῶν** = πληρώνω διὰ τοὺς νεκρούς. — **νεωλκῶ** =
 σύρω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. — **αὐχῶ** = καυχῶμαι, ὑπερηφα-
 νεύομαι. — **προῖκα**: ἐπίρρ. = δωρεάν. — **ἦντλησα**: διότι τὸ πορ-
 θμεῖον ἦτο ὑπόσαθρον καὶ ἔκαμνε νερὰ (πρὸβλ. διάλογ. β') ὡς
 ἐκ τούτου ἦτο ἀνάγκη νὰ μαζεύωνται τὰ νερὰ καὶ νὰ χύνωνται
 εἰς τὴν θάλασσαν. — **τῆς κώπης συνεπελαβόμεν** = ἐπῆρα καὶ
 ἐγὼ εἰς τὰ χεῖρα μου τὸ κουπί, συνεβοήθησα εἰς τὴν κωπηλασίαν.

2. **οὐδὲν ταῦτα προς πορθμεά** = αὐτὰ δὲν ἐνδιαφέρουν

καθόλου τὸν πορθμέα, δὲν ἔχον καμμίαν σχέσιν μετὸν πορθμέα.—**οὐ θέμις**· ἐνν. ἐστὶ=δὲν ἐπιτρέπεται, δὲν εἶναι δυνατόν.—**χάριεν**=νόστιμον προῶγμα.—**πληγὰς προσλαμβάνω**=τρώγω ξύλο, δέρομαι.—**Ἐκάτης δεῖπνον**· ἴδ. διαλ. 1 § 1.—**καὶ μὴν**=ἔ!

12.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ

1. ὦ **Κάρ**· ὁ Μαύσωλος ἦτο βασιλεὺς τῆς Καρίας. Πρὸς τιμὴν του ἀνηγέρθη ὑπὸ τῆς συζύγου του Ἐρμισίας τὸ Μαυσώλειον, μεγαλοπρεπὴς τάφος, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου.— **ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς**; = διὰ ποῖον προῶγμα ὑπερηφανεύεσαι;— ὦ **Σινωπεῦ**· διότι ὁ Διογένης κατήγετο ἐκ τῆς παρὰ τὸν Πόντον ἐπιφανοῦς ἑλληνικῆς πόλεως Σινώπης.— **ὑπάγομαι** = ὑποτάσσω.— **τὰ πολλὰ καταστρεφόμενος**=ὑποτάσσω τὰ περισσότερα μέρη.— **καλὸς καὶ μέγας** = ὠραῖος καὶ ὑψηλός.— **ἡλικός**=τόσον μέγας, ὅσος.— **εἰς κάλλος ἐξησκημένον** = καλλιτεχνικῶς κατειργασμένον.— **εἰκάζω** = ἀπεικονίζω, κατασκευάζω εἰκόνας.— **ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων** = ἐν ᾧ ἵπποι καὶ ἄνδρες μετὰ μεγίστην ἀκρίβειαν εἶναι ἀπεικονισμένοι.— **λίθου τοῦ καλλίστου**=ἀπὸ ὠραιότατον μάρμαρον.— **νεὼς**=ναός.

2. **ἐλοίμεθα**· τοῦ **αἰροῦμαι**=ἐκλέγω.— **πέρι**· ἢ πρόθεσις περὶ μετ' ἀναστροφῆς τοῦ τόνου.— **ἔχω εἰπεῖν**=δύναμαι νὰ εἶπω.— **προφαίνομεν**=προβάλλομεν, δεικνύομεν.— **τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα** (ἀποσιμῶμαι· σῆμαι)=ἔχομεν πεπλατυσμένας τὰς ῥίνας, εἵμεθα πλατομήτηδες (λόγῳ τῆς γυμνότητος τοῦ κρανίου).— **φιλοτιμοῦμαι πρὸς τοὺς ξένους**=κινῶμαι πρὸς τοὺς ξένους.— **ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ**=ὅτι τάχα ἔχον ἓνα πολὺ μέγαλο οἰκοδόμημα.— **μᾶλλον ἀχθοφορεῖς**=περισσότερον βάρος σηκώνεις.— **τηλικούτος** = τόσον μέγας.

3. **ἀνόνητος** = ἀνωφελής. — **οὐ γάρ** ἔνν. **ισότιμος ἔσται**. — **οἰμώζεται** = θὰ στενάξει, θὰ σκούξει ἀπὸ τὸ κακό του. — **ᾤετο** τοῦ **οἶομαι** ἢ **οἶμαι** = φαντάζομαι. — **οὐδὲ γὰρ ἔμιλεν αὐτῶ τούτου** = διότι δὲν ἐφρόντιζεν αὐτὸς περὶ τούτου, δὲν τὸν ἔννοιαζε δι' αὐτό. — **λόγον . . . καταλέλοιπε** = ἄφησε μνήμην. — **ἀνδραποδώδης** = δουλοπρεπής, ποταπός. — **ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ** = εἰς τόπον στερεώτερον (δηλ. εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὴν ἱστορίαν).

13.

ΝΙΡΕΩΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. **Νιρεύς**: ἐκ Σύμης, ἐλαινεῖται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον ὡς ὁ ἠραιότερος τῶν ἐκστρατευσάντων κατὰ τῆς Τροίας Ἀχαιῶν, (Ἰλ. Β. 671): ὁ δὲ **Θερσίτης** γλενάζεται ὡς ὁ ἀσχημότερος (Ἰλ. Β. 212-271). — **φοξὸς** = ὄξυκέφαλος, πελονοκέφαλος. — **ψεδνὸς** = φαλακρός. — **ἠγοῦμαι** = νομίζω.

2. **ταύτη**: ἐπίρρημα = κατὰ τοῦτο. — **εὐθρυπτος** = εὐθραυστος. — **ἀλαπαδνὸς** = ἀσθενικός, λεπτοκαμωμένος. — **ἔροῦ**: προστακτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ ἔρωτῶ. — **ἴσασιν**: τοῦ ἴ. **οἶδα** = γνωρίζω.

14.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ

1. **Χείρων**: εἰς τῶν Κενταύρων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὅμως διέφερε πολὺ. Ἐφημίζετο ὡς δίκαιος καὶ σοφός. Ἀθάνατος ὦν παρητήθη τῆς ἀθανασίας ὑπὲρ τοῦ Προμηθέως. — **τίς δαί σε**

ἔρωσ=ποία δὲ ἐπιθυμία.—**ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρή-
ματος**=πράγματος, τὸ ὁποῖον οἱ πολλοὶ δὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἀνεπι-
θυμήτου εἰς τὸν πολὺν κόσμον.—**αἱ ὥραι**=αἱ ἐποχαὶ τοῦ
ἔτους.—**αἱ αὐταί'** ἔνν. εἰσίν.—**ἐνεπλήσθη** (τοῦ ὄ. ἐμπίμ-
πλαμαι) **γοῦν**=ἐχόρτασα λοιπόν.—**οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰί,**
ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μὴ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν=
διότι τὸ τερπνὸν ὑπάρχει ὅχι μόνον εἰς τὸ νὰ ἔχη κανεὶς πάν-
τοτε τὰ ἴδια πράγματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τελείαν στέρησιν. Ἡ
συνεχῆς ἀπόλαυσις τῶν ἀγαθῶν φέρει τὸν κόρον, ἐν ᾧ εὐχαρι-
στεῖται κανεὶς προσπαθῶν ν' ἀποκτήσῃ, ὅ,τι δὲν ἔχει.—**προελό-
μενος**: τοῦ προαιρουῖμαι=προτιμῶ.

2. **δημοτικὸς**=ἀγαπητὸς εἰς τὸν λαόν· καθόλου εὐχάριστος.
ἀνεπιδεῆς=ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην.—**μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ**=
μήπως πίπτῃς εἰς τὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν ἔστησες ὁ ἴδιος,
μήπως εὐρίσκεισαι εἰς ἀντίφασιν μὲ τὸν ἑαυτὸν σου.—**προσκο-
ρῆς**=τὸ προκαλοῦν ἀηδῖαν, τὸ ἀηδές.—**τί οὖν ἂν πάθοι τις**=
τί λοιπὸν νὰ κάνῃ κανεὶς, τί νὰ κάνω; — **ἀγαπῶ τοῖς πα-
ροῦσι**=μένω εὐχαριστημένος μὲ τὴν παροῦσάν μου κατάστασιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1933

Ἀριθ. } Πρωτ. 44429/14538
Διεκτ.

Πρὸς τὸν κ. **ΙΩΑΝ. Ν. ΣΙΔΕΡΗΝ**

Βιβλιοκδότην

Σταδίου 52

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι διὰ ταυταριθμὸς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης τὴν 12 Αὐγούστου 1932 καὶ δημοσιευθείσης τὴν 29 Αὐγούστου εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 80 φύλλον τῆς Ἐφημ. Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 5045 καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς οἰκείας κριτικῆς ἐπιτροπῆς, τὴν περιλαμβανομένην εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 461 πρακτικὸν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν νεκρικῶν διαλόγων τοῦ Λουκιανοῦ**» τῶν Χρ. Παπαναστασίου καὶ Ν. Φραγκίσκου βιβλίον των ὡς διδακτικὸν βιβλίον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Α' τάξεως τῶν Γυμνασίων διὰ μίαν πενταετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους; 1932—1933, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου συμμορφωθῆτε πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐντολῇ τοῦ Ἑπουργοῦ

Ὁ Διευθυντής

(Τ. Σ.) ΚΑΚΟΥΡΟΣ

Ἄρθρον 6ον τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος

«Περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατιμῆσεως τῶν ἐγκεκριμένων διδακτικῶν βιβλίων».

Τὰ διδακτικά βιβλία τὰ πωλούμενα μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεώς των ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶνται ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρα κατὰ 15 % τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος Διατάγματος κανονισθείσης ἄνευ βιβλιοσήμεου τιμῆς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς διαπάνης συσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ἐξωφύλλου ἢ τῆς τελευταίας σελίδος τούτου ἐκτυποῦται τὸ παρὸν ἄρθρον.